

WILHELM KOLB JA GEORGI PLEHANOV

Avomielisen saksalaisen opportunistin Wilhelm Kolbin kirjanen „Sosialidemokratia tienhaarassa” (Karlsruhe, 1915) ilmestyi juuri parahiksi Plehanovin „Sota” kokoelman jälkeen. Kautskylainen Rudolf Hilferding vastaa kovin lievästi Kolbille „Neue Zeitissa” * ollen vaiti pääasiasta ja valitellen sen johdosta, että Kolb sanoo totuudenmukaisesti Saksan sosialidemokraattien yhtenäisyyden olevan enää vain „puhtaasti muodollista”.

Niille, jotka haluavat ajatella vakavasti II Internationaalen romahduksen merkitystä, sopii suositella Kolbin ja Plehanovin *aatteellisen* asenteen vertailemista. Molemmat (kuten Kautskykin) ovat samaa mieltä *perusasiassa*: kielteävät pilkkaa tehden sen ajatuksen, että nykyisen sodan yhteydessä olisi toimittava vallankumouksellisesti; molemmat syyttävät vallankumouksellisia sosialidemokraatteja „tappiopoliitikasta”, käyttääksemme plehanovilaisten mielisanaa. Plehanov sähisee „vallankumouksellista fraseologiaa” vastaan sanoen, että ajatus vallankumouksen suorittamisesta nykyisen sodan yhteydessä on „unelmafarssi”. Kolb kiroaa tukussa „vallankumouksellisen fraseologian”, „vallankumouksellisen fantasiikan”, „radikaali (Radikalinski)-hysterikot”, „lahkokuntalaisuuden” y.m. Kolb ja Plehanov ovat yhtä mieltä pääasiassa, nimittäin he molemmat vastustavat vallankumousta. Ja se seikka, että Kolb on yleensä vallankumousta vastaan ja Plehanov ja Kautsky „yleensä puolesta”, on vain vivahde-ero, ero sanoissa: Plehanov ja Kautsky ovat itse asiassa Kolbin apureita.

* — „Uusi Aika”. Toim.

Kolb on rehellisempi — ei henkilökohtaisessa, vaan poliittisessa mielessä, t.s. kantansa johdonmukaisuuden vuoksi hänen ei tarvitse teeskennellä. Siksi hän ei pelkää tunnustaa totuutta, että koko Internationalen syntinä oli hänen mielestään „vallankumouksellisen fantasiikan henki” ja että Internationale „uhkaili” (uhkaili vallankumouksella, hrat Plehanov ja Kolb!) sodan johdosta. Kolb on oikeassa, kapitalistisen yhteiskunnan „periaatteellinen kieltäminen” on typerää sen jälkeen, kun Euroopan sosialidemokraattiset puolueet asettuivat puolustamaan tuota yhteiskuntaa ajankohtana, jolloin kapitalistinen valtio alkoi rakoilla kaikista liitoksistaan, jolloin „sen olemassaolo oli kyseenalaista”. Tämä objektiivisen vallankumouksellisen tilanteen tunnustaminen on totuutta.

Kolb kirjoittaa: „Seurauksena (Liebknechtin kannattajien taktiikasta) olisi ollut Saksan kansakunnan aina kiehumapisteeseen saatettu *sisäinen* taistelu ja siis myös sotilaallinen ja poliittinen heikkeneminen”... „kolmisopimuksen imperialismin” *eduksi ja voitoksi!!* Juuri tämä onkin „tappion toivomista” vastaan suuntautuneen opportunistisen myrskyn perusajatus!!

Koko kysymyksen perusajatus on todellakin siinä. „Kiehumapisteeseen saatettu sisäinen taistelu” on kansalaissotaa. Kolb on oikeassa, vasemmistolaisten taktiikka *johtaa* siihen; hän on oikeassa, se on Saksan sotilaallista heikkenemistä, t.s. Saksan tappion toivomista ja auttamista, tappiopoliittikkaa. Kolb on väärässä vain — vain! — siinä, ettei halua nähdä tuon vasemmistolaisten taktiikan kansainvälistä luonnetta. Kaikissa sotaa käyvissä maissa *voidaan* „sisäinen taistelu saattaa kiehumapisteeseen”, „heikentää” imperialistisen porvariston „sotilaallista voimaa” ja muuttaa (sen vuoksi, sen yhteydessä, sen kautta) imperialistinen sota kansalaissodaksi. Siinä koko kysymyksen ydin. Kiitämme Kolbia hyvistä toivomuksista, tunnustuksista ja valaisevista selityksistä: kun tuon kaiken tekee mitä johdonmukaisin, rehellisin ja avomielisin vallankumouksen vihollinen, on se erittäin hyödyllistä Plehanovien ja Kautskyjen halpamaisen ulkokultaisuuden ja häpeällisen selkärangattomuuden paljastamiseksi työläisille.